

Shine

ฉบับครบรอบ
10 ปี
นวนิยาย
รางวัลซีไรต์

THE S.E.A.
WRITE AWARD

ไล่เดือน
ตาบอด
ในเขาวงกต

วีรพร
นิติประภา

“ก็หนก็ครั้งที่เขาหวัง ยิ่งกว่าหวัง
ว่าทุกอย่างจะหวนคืนกลับมาสู่ห้องนั่งเล่นเล็กๆ
ที่พวกเขา กำลังนั่งกันอยู่นี้ มีเพลงที่เศร้าที่สุดในโลก
ของโซแปงเปิดคลอเบาๆ เป็นฉากหลัง
นั่งคุยกันด้วยเรื่องราวอันหสาสาระไม่ได้
มีกลิ่นควันไฟโซยมาบางๆ จากที่ไหนสักแห่ง
ปนอยู่กับกลิ่นยามเย็นของแม่น้ำ
ที่ไม่มียามเย็นที่อื่นใดจะเสมอเหมือน...”

- วีรพร นิติประภา

ใต้เดือนตาบอดในเขาวงกต

วีรพร นิติประภา
เขียน

“ยามบ่ายผ่านไปง่าย ๆ อ่านหนังสือกันคนละเล่ม
เล่นกับแมว เอกเซนกในแดดละมุน
คุยกันด้วยเรื่องไม่สลักสำคัญ หลับตาฟังเพลง
ก่อนจะพากันออกมานั่งดูวันค่อย ๆ ลับเลื่อน”
-วีรพร นิติประภา

การอ่านดีรากฐานแห่งชีวิต

ใส่เดือนตาบอดในแขวงกต

Shine

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Shine Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การห้ามนำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8447-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนา • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาคณิต
ผู้จัดการฝ่ายการตลาด อมรลักษณ์ เขียวสิน • ศิลปกรรมปก สิริวัฒนา นวลนุ่ม
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร, ภูมิสร เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

“...ใส่เดือนตาบอดตัวแล้วตัวเล่า ที่หลงทางอยู่กลางเขาวงกตที่มันซูดเอาไว้เอง”

ใส่เดือนตาบอดในเขาวงกตตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2556 เรื่องราวชีวิตอันหนักหน่วงของมนุษย์ผู้วินแหว่งได้เวียนว่ายในหมู่นักอ่านมาแล้วกว่าหนึ่งทศวรรษ ปัจจุบันการเดินทางในเขาวงกตของชลิกา ชาริยา และปราณก็ได้ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ มากมายทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นอังกฤษ จีน ไต้หวัน และโปรตุเกส (ภาษาอื่นๆ ก็กำลังจะตามมาเช่นกัน)

ผลงานชิ้นนี้ของวีรพรถ่ายทอดประสบการณ์ร่วมของมนุษย์ทุกคน มนุษย์ที่ต่างหลงทางอย่างมีขอบเขตในเขาวงกตที่คับคั่งด้วยโยงโยแห่งสัญญาะ แบนเนาพันรอบเราทุกคน ยิ่งดิ้นรนก็ยิ่งตะกุกให้หลุมฝังตัวเองลึกยิ่งขึ้น จนสุดท้ายก็หมดแรงสิ้นใจอย่างโดดเดี่ยวในวังวนแห่งมายาคติอันมืดมิด

สารอันทรงพลังถูกเคลือบด้วยเรื่องรักหวานปนขมปร่าหลายชีวิตออกเดินทางค้นหาความรักมาเติมเต็มชีวิตที่ไม่มีวันสมบูรณ์

จระไนด้วยลีลาภาษาอันตราตรึง ตกแต่งเนื้อเรื่องด้วยศิลปะ
หลากหลาย ทับถมด้วยเส้นเวลาที่สลับไปมา ทุกองค์ประกอบ
โดดเด่นในตัวเอง แต่ก็หวนกลับมาตอกย้ำถึงสิ่งที่นวนิยายเล่มนี้
กำลังพูดถึงอย่างเฉียบคม – มายาคติที่บิดเบือนจนบดบังความจริง
เดิมด้วยความหมายใหม่

ความสละสลวยของภาษาทับซ้อนราวกับจะกลบเกลื่อน
ความจริงอันโหดร้ายของชีวิต ชื่อผลงานศิลปะมากมายที่หลุบโหล
ราวกับจะเบี่ยงเบนผู้อ่านจากเส้นเรื่อง ความสับสนของเส้นเรื่องที่
ชักจูงให้เราหลงทางไปในเขาวงกตของเวลา ทุกสิ่งเหล่านี้ทำงาน
เหมือนกับมายาคติเพื่อพูดถึงธรรมชาติอันบิดเบือนของมายาคติ

หนังสือเล่มนี้สื่อสารกับมนุษย์ทุกคนเพราะมายาคติเป็น
สิ่งที่แทรกอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทุกวัฒนธรรม และทุกชนชาติ
จึงไม่น่าแปลกใจเลยถ้ามันกำลังจะมีชีวิตใหม่ในฐานะหนึ่งใน
วรรณกรรมของโลก

อาจกล่าวได้ว่า *ใต้เดือนดาบอด* ในเขาวงกตเองก็กำลัง
จะทำงานเหมือนมายาคติ มันกำลังจะมีความหมายใหม่ผ่านการ

ดีความของนักอ่านไทยและนักอ่านทั่วโลก ลอยล่องไปในเขาวงกต
แห่งความหมายที่ไม่มีวันหยุด และความไม่หยุดนิ่งนี้เองจะทำให้
วรรณกรรมชิ้นนี้มีชีวิตได้อย่างไม่รู้จบ

Shine

คำประกาศของคณะกรรมการตัดสินรางวัล วรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์)

ไล่เดือนตาบอดในเขาวงกต ของวีรพร นิติประภา สะท้อนภาพความล้มเหลวของการบริหารจัดการชีวิตในสังคม เสพติดศิลปะของคนหนุ่มสาวยุคใหม่ แสดงให้เห็นผลกระทบของการเผชิญหน้าระหว่างมายาคติกับอุดมคติของสถาบันครอบครัวไทย ในขณะเดียวกันก็รุ่มรวยไปด้วยการหยั่งถึงความงามอันบรรเจิดของศิลปะหลากหลายแขนง รวมทั้งความงดงามของธรรมชาติ ผู้เขียนนำเสนอเรื่องนี้ผ่านสุนทรียภาพทางภาษา แสดงภาพตรึงตราตรึงใจโดดเด่น มีภาวะกระทบทางอารมณ์สูงยิ่ง สามารถสรรค์สร้างคำและประโยคที่เป็นอัตลักษณ์ได้ดี

นวนิยายเรื่องนี้ เป็นอุทาหรณ์ด้านกลับสำหรับคนรุ่นใหม่ เพื่อการหลุดพ้นจากความบอบช้ำทางปัญญาและการไร้ศรัทธายึดเหนี่ยวในวิถีชีวิต *ไล่เดือนตาบอดในเขาวงกต* ของวีรพร นิติประภา จึงสมควรได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2558

1.

เด็กหญิงในตู้ปลา

ชลิกา ซึ่งโตพอจะรู้ความอยู่บ้างจดจำเวลาช่วงนั้นว่าเวลาที่บ้านมีแต่เสียง เป็นเศษเสี้ยวสำเนียงแผ่วเบา ฟังแทบไม่ได้ยิน เปรี้ยดังออกมาจากมุมนั้นมุมนี้ตลอดเวลา เสียงพึมพำ คร่ำครวญ กระซิบกระซาบจับใจความไม่ได้ ทอดถอนใจ เสียงตะโกน กรีดร้อง ร่ำไห้ สะอึกสะอื้นในความมืด เสียงฝีเท้าย่ำเดินทั้งคืน เสียงหวีดขึ้นของลมที่พัดวนขึ้นมาจากแม่น้ำ ยากจะบอกได้ว่าเสียงพวกนั้นกำลังดังอยู่จริง ๆ หรือเป็นเพียงสัญญาณไร้ทางออกที่คงสะท้อนกลับไปกลับมาอยู่ในบ้านอย่างนั้น นานหลายปี นับแต่วันที่ชาริยาเกิด ...และแม่จับได้ว่าพ่อไปมีผู้หญิงอื่น

แดดจัดจ้านลอดสาดใสใต้ฟ้าครีมีอึมครึมตอนเพื่อนคนหนึ่งมาหาแม่ที่บ้าน และน้ำตาเริ่มต้นการเดินทาง เอ็ม หล่อนเริ่มก่อนจะต่อด้วยเสียงเบา ๆ เกือบกระซิบ *คนเค้าพูดกัน...ว่าแล้วก็พยกหน้า ครูไปที่นั่นทุกเย็น หล่อนมีพินหน้าที่ใหญ่ยื่นออกมากับดวงตากลมโตคอยกลอกซ้ายขวาตลอดเวลาซึ่งทำให้แลดูเหมือนหนูกำลังตกใจ เป็นนางรำเห็นบอก ละก็สอนรำอยู่ที่โรงเรียนนั่นแหละ* แม่มองเห็นภาพท่อนแขนอ่อนโอนาวดไปมาในอากาศช้า ๆ แน่ใจ

หรือว่าใช้ครุฑ.../ไอ้ทมิฬน้องชายฉันมันก็เคยเห็น มันจำไม่ผิด
หรอก เพื่อนมันคนแถวนั้นบอกเค้าแอบไปมาหาสู่กันอย่างนี้
ครั้งก่อนปีละ แชนโอน่อนนั้นยังวาดไหวไปมาในหัวแม่ ของ
แบบนี้ ปล่อยเอาไว้นานมันจะไม่ดีนา

มือข้างหนึ่งวางอยู่บนท้องที่โยย่นไปข้างหน้า อีกข้างวางนากับบานประตู แม่พบตัวเองยืนเก้ๆ กังๆ อยู่หน้าบ้านหลังนั้น
ทาสีฟ้าๆ นั้นละ หนูตกใจบู๊ไบ้ เรื่องผัวๆ เมียๆ ฉันไม่เกี่ยวนา
พียกคาง พียัดตา หนูตกใจว่าแล้วก็ก้มหน้างูๆ เดินจาก และ
แม่ก็ได้แต่ภาวนาให้ทั้งหมดเป็นเพียงการเข้าใจผิด ยังไม่ทันจะเคาะ
ประตูก็เปิดออก หล่อนหลับตาลงตอนลมพายุเข้าปะทะหน้าไม่ทัน
ตั้งตัว เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็เห็นผัวหล่อนยืนอยู่ตรงหน้า

เขาไม่มีที่ท่าประหลาดใจแต่อย่างใด ราวกับกำลังรอหล่อน
อยู่อย่างนั้น ราวกับรู้ว่าหล่อนจะต้องมาจนได้...สักวัน มีกลิ่นฝนตก
ไกลๆ โขยอยู่ในสายลม ปนกับกลิ่นอ่อนๆ ของอะไรสักอย่าง
หอมๆ เหมือนดอกไม้ ดอกอะไรหล่อนนึกไม่ออก มองเลยไหล่เขา
เข้าไปก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงกลางห้อง แม่ไม่ได้ร้องห่ม-
ร้องไห้อะลวาด แต่ไม่อาจละสายตาจากท่อนแขนที่อยู่ถัดขึ้นมา
จากมือซึ่งวางพาดอยู่กับขอบโต๊ะของผู้หญิงคนนั้น เธอไม่ได้
สวยสะอย่างที่หล่อนนึกไว้ล่วงหน้า แต่ดูทันสมัยไม่เหมือนนางรำ
ใส่กางเกงยีนกับเสื้อยืดลายขวางสีฟ้าส้ม ไ่ว้มยาวถึงกลางหลัง
มีแววตาเศร้าๆ เสี่ยงกระดิ่งลมดังกรู้งกริ่งมาจากที่ไหนสักแห่ง

เบาๆ ฝนยังไม่ตกตอนที่พ่อก้าวออกมา ปิดประตูตามหลังโดยไม่หันกลับไปมอง และพาหล่อนกลับบ้าน

ต่อเมื่อกลับถึงบ้านแล้วนั้นต่างหากที่ฝนเริ่มเทลงมา...ไม่ลืมหล่นตา ต่อเมื่อกลับถึงบ้านแล้วที่แม่เริ่มสำเนียงถึงการมีอยู่จริง ๆ ของผู้หญิงคนนั้น ตอนนี่ย้อนกลับไปถึงช่วงเวลาเล็กๆ ที่หายไปในแต่ละวันของผิว แว่ตาอ้างว้างซึ่งเขามองดูตัวเองในกระจกบางเช้า และบางเย็นที่เขาชอบออกไปเดินเล่นตามลำพัง หยดยืนดูแม่น้ำด้วยท่าทางเหงาๆ...ครวระลึกละนาๆ

ต่อเมื่อกลับถึงบ้านแล้วนั้นต่างหากที่แม่เริ่มร้องไห้...สะอึกสะอื้น ปิดดวงตาด้วยฝ่ามือทั้งสองข้าง สัปหงกดาวทุกดวงที่ชักพาคนทั้งคู่ให้มาพบกัน ก้นดำการตั้งครรภ์ที่ทำให้เขาต้องไปแสวงหาความรักครั้งใหม่ และเหนืออื่นใด หล่อนโทษซาริยาที่อยู่ในท้องว่าเป็นต้นเหตุ และปฏิเสธชะตากรรมด้วยพลังใจทั้งหมดที่มี โดยการบีบรัดหนักหน่วงเพียงหนึ่งครั้ง ซาริยาก็ก่อกำเนิด เกิดทั้งกำลังหลับ มีนิ้วหัวแม่มือคาอยู่ก้นปากกลางดึกคืนนั้น

ด้วยอายุครรภ์ไม่ครบเจ็ดเดือนดี หมอพยายามยื้อยุดซาริยาไว้ในโลกอันแห้งผากและหยาบกระด้างด้วยการเก็บเธอไว้ในกล่องแก้วโปร่งใสสี่เหลี่ยม ...สิ่งประดิษฐ์เลียนแบบครรภ์มารดา อันน่าทึ่งซึ่งคอยปกป้องเธอจากความตายและอ้อมกอด เป็นเวลาหลายเดือนที่เธอได้แต่นอนมองดูโลกหมุนไปรอบๆ อยู่ในตู้ปลาใบใหญ่ หายใจด้วยอากาศบรรจุถังมาจากโลกอื่น ดื่มน้ำจาก

สายยาง และรอดชีวิตจากการต้องตายด้วยเดี๋ยวตายมาได้อย่างหวุดหวิด เติบโตมีสุขภาพดีเหมือนเด็กทั่วไป โดยไม่มีใครรู้เลยว่าเธอไปติดเอาเชือกอ้าวมา ไม่อาจตรวจพบด้วยเครื่องมือทันสมัยทางการแพทย์ ไม่มีหนทางรักษา และทำให้เธอต้องต่อสู้กับความว้าเหวรุนแรงอยู่เสมอไปชั่วชีวิต

ไม่แต่แค่นั้น ชาริยายังมีอาการโหยหาตุ้ปลา ซึ่งแม้จะเป็นที่มาของความเดี๋ยวตายเหว่ว้าสารพัด แต่มันก็เป็นสิ่งที่ซึ่งเคยปกป้องเธอไว้จากความตายที่ติดตามเธอออกมาจากหัวใจของแม่ และทำให้เธอคอยแต่จะหาตุ้ปลาใบใหม่ให้ตัวเองอยู่อยู่อย่างนั้นรำไป ตอแยเล็กชาริยาจะชอบเก็บสิ่งมีชีวิตอะไรต่อมิอะไรที่เจอตามถนนหนทาง เอากลับมาเลี้ยงห้อมล้อมเป็นกระดกบ้าง จนเต็มบ้านไปหมด ...หมา แมว มด นก กระรอก กิ้งก่า เต่า ปาดที่กระโดดออกจากกระเป๋ากะโปรงนักเรียนเธอแล้วหายไป ในสวนตลอดกาล หนอนนุ่มนิ่มที่กลายเป็นผีเสื้อสีฟ้าโบยบินออกไปในยามเช้าเมื่อเปิดกล่องดู หรือแม้แต่จิ้งหรีดที่เอาแต่กริดปิกส่งเสียงนำคำอุทานซ้ำๆ ไม่หยุดหย่อนตลอดทั้งคืน

ชาริยาไม่เพียงดูแลสัตว์เลี้ยงต่างๆ ของเธอเป็นอย่างดีเท่านั้น เธอยังนับญาติและเรียกพวกมันอย่างนับถือโดยมีศักดิ์นำหน้าอย่างพี่ยู่ยี่ ป้าเหมียว ลุงฝุ่น น้าตาล พี่ตาหวาน...ปาดอีกตัว ซึ่งแม่หนีเตลิดเปิดเปิงออกจากอ่างปลาทองไปได้ก็ยังไม่วายกลับมาปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยๆ แกว่งกล้วยน้ำว้าข้างบ้าน และ

ตอนไปเก็บดอกอัญชันกับชลิกาเพื่อเอามาทำข้าวเหนียวเปียกสีม่วง
ครั้งหนึ่ง เธอยังถึงกับจะพาเด็กผู้ชายที่เห็นนั่งอยู่คนเดียวใต้ต้น
หางนกยูงหน้าโรงเรียนอาถรรพ์มาเลี้ยงเป็นพี่ชายแท้ ๆ ด้วย

เราเอาเค้ากลับบ้านกะเราได้มั๊ยลึก้า.../ไม่ได้หรอก/ทำไม.../
เดี๋ยวแม่เค้ามาไม่เจอ แม่เค้าจะร้องไห้ ท่วมกลางแสงสีคราม
ยามโพล้เพล้ที่พรางกลืนสีอื่นๆไปจนหมด เหลืออยู่แต่สีส้มสดของ
ดอกหางนกยูงละล่องลอยเป็นจุดพร้อยเหมือนผู่แมงกะพรุนไฟ
ในทะเลที่ซาริยาเคยเห็นในหนังสือ ...เด็กชายวัยไล่เลี่ยกับชลิกา
คนนั้นนั่งก้มหน้านิ่ง เหลือบมองเด็กหญิงทั้งสองด้วยดวงตา
กริบกร้าว แม่เค้าไม่มาแล้วหรือลึก้า มันมืดแล้ว/มาสิซาริ
เดี๋ยวก็มา/แต่ว่า แต่หนูอยากมีพี่ผู้ชาย/ไม่ได้/แม่เค้าไม่ร้องไห้
หรือ/ไม่ได้ ไปกันเถอะซาริ ไปกัน ชลิกาถึงลากกิ่งจูงน้องสาว
ออกเดินต่อ แะไม่กี่ก้าวซาริาก็หันกลับไปดูที่ใต้ต้นหางนกยูง
อีกครั้ง ท่วมกลางจุดสีส้มรางเลื่อนกระเพื่อมพราย...เธอคิดว่า
เห็นเด็กชายผู้กำลังถูกกลืนหายในแสงสีฟ้าคนนั้นยิ้มให้ ด้วย
รอยยิ้มอ่อนโยนที่สุดที่เธอเคยเห็นมา ซาริยายิ้มตอบ แม่เค้า
ไม่ร้องไห้หรือลึก้า ฟ้ามืดหมดแล้ว และเธอก็ลืมเขาไปในทันที

แต่ยิ่งโตซาริกายิ่งไม่อาจทนกับความร้าวรานใจที่ญาติสัตว์
ทั้งหลายจะต้องตายตามอายุขัยแสนสั้นของพวกมันได้ เธอจึง
หันไปนับญาติกับต้นไม้ในสวนซึ่งอายุยืนยาวกว่าแทน ทั้งยังชอบ
แต่งคำสร้อยหรรษาต่อท้ายชื่อให้ญาติสายเลือดคลอโรฟิลล์ต่าง ๆ

ด้วย อย่างป่าสายหยุดสุดสวย พี่ลำดวนชวนฝัน น้ำหูกวางทางแขน
ไม่แคแต่มีศักดิ์เท่านั้น พวกมันยังได้รับแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ให้อีกด้วยบางครั้ง อย่างคุณหนูพระหง ไม่ก็คุณหญิงกรรณการ์
ดารา ราย ซึ่งเอาชื่อนางเอกละครอนวิทูมาเป็นสร้อยต่อท้ายให้ฟัง
สูงศักดิ์สมกับสายสะพาย หรือคุณนายยี่สุนศรีที่หมายถึงกุหลาบ
มอญซึ่งเธอชอบเรียกด้วยชื่อเก๋ว่า *ยี่สุน* ตามอย่างคุณยายเจ็ด
ข้างบ้าน ต่อท้ายด้วยคำว่า *ศรี* ซึ่งจำเพี้ยนตัวสะกดมาจาก *สี* ในกลอน
ขุนช้างขุนแผนที่ชลิทาเคยอ่านให้ฟัง ตอนลำดวน *เอ๋ยจะด่วน*
ไปก่อนแล้ว เกษแก้วพิกุลยี่สุนสี จะโรยร้างห่างสิ้นกลิ่นมาลี
จำปีเอ๋ยก็ปีจะมาพบ อันโด่งดังนั้น

แปลก ที่เธอกลับเรียกชลิทาว่า *ลิท้าว* ซึ่งเพลงมาจากชื่อ
นางเอกหนังฝรั่งในทีวีที่ชื่อ *ริต้า แคลิกัน* เนี่ยๆ ไม่มีตำแหน่งหรือ
ศักดิ์นำหน้า ไม่มีคำสร้อยสวยงามต่อหลัง และชลิทาก็เรียกเธอ
ด้วยชื่อที่เพลงมาจากหนังทีวีเรื่องนางฟ้าชาลีว่านางฟ้าซารี ซึ่ง
ต่อมาก็คลี่คลายไปเป็นนางฟ้าตารี นางฟ้าใจดี นางฟ้าโรติ นางฟ้า
ตาคลี นางฟ้าข้าวสาลี นางฟ้าราวี นางฟ้ากะโปลี นางฟ้าอะไร
ต่อมื่ออะไร แต่ท้ายที่สุดก็เหลือแค่ *ซารี* ซารีที่ไม่ได้เป็นนางฟ้าของ
พี่สาวอีกต่อไป

แล้วความเจียบก็ช่วงชิงบ้านไปเป็นของมันโดยไม่มีใครทันรู้ตัว
หมอกสลัวบางในยามเช้าอันแสนธรรมดาเช้านั้น พ่อกำลังกินข้าว

ชลิกากำลังผูกเชือกกรองเท้าพลະด้วยตนเองเป็นครั้งแรกอย่างสับสนตรงหน้าบ้าน มีซาริยาซึ่งยังเล็กเกินกว่าจะไปโรงเรียนอยู่ข้างๆ นั่งยองๆ หน้าหงายไปข้างหลังเล็กน้อย ข้อศอกกาง กำมือ แอบไถ่อยู่กลางอก และกำลังคิดว่าตัวเองเป็นนกกระจอก ตอนแม่บอกกับพ่อเรียบๆ ว่าหล่อนกำลังจะฆ่าตัวตาย ...แล้วลูกสองคนก็จะต้องไปกับฉันด้วย

แดดสะท้อนน้ำในแก้วที่นวลพี่เลี้ยงยื่นส่งให้ชลิกาวาบเข้ามาบาดจำจนพ่อต้องก้มหน้าหลบ และคงก้มนั่งอย่างนั้นไปอีกครู่ใหญ่ เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งประกายแดดแสบพร่านั้นก็หายไปแล้ว เขาหรีตามองย้อนแสงออกไปที่หน้าบ้านผ่านเมฆซึ่งลูกเดินเข้าไปในครัว ผ่านเครื่องเรือนที่คู่ตัวอยู่ในแสงสลัวผ่านผลึกน้ำตาแห่งที่กะพริบเงามัวชั่วออกมาจากมุมห้อง ผ่านหมอกสลาย...

ข้างนอกนั้น ชลิกากำลังดึงตัวน้องให้ลุกขึ้นจากการเป็นลูกนก เห็นเป็นโครงร่างสีดำติดอยู่กับฉากวิบไหวของต้นส้มโอที่อยู่เบื้องหลัง ซาริยามีท่าทางไม่พอใจ เธอกระพริบเท้าเรา โกงคออำปากตะเบ็งเหมือนพ่อไก่ พลังเข็ดน้ำตาบ้อยด้วยหลังมือที่ยังคงกำไว้ แต่กลับไม่มีเสียงอะไรออกมา ไม่มีเสียงร้องไห้ของซาริยา ไม่มีเสียงฝีเท้าของชลิกาสะบัดตัววิ่งออกไป ไม่มีเสียงร้องของอีกตัวใหญ่ที่ชอบส่งเสียงดังเป็นประจำในเวลานี้ ไม่มีเสียงซาๆ ของใบไม้เสียดสี ไม่มีแม้แต่เสียงสายลมวนพัดไม่หยุดหย่อนของแม่น้ำ

วินาทีนั้นเองที่เขาสำเหนียกถึงเสียงสะอื้นซึ่งสูญหายไปจากคำเคঁน รวมทั้งสรรพสำเนียงอื่นๆ ของบ้านที่เจียบงันมาหลายวันแล้ว ตระหนักแน่ในความเด็ดเดี่ยวซึ่งซ่อนอยู่ในคำขู่อันเนียนกลมราวกับก้อนหินจากกันแม่น้ำ เขายอมเลิกรากับผู้หญิงอีกคนอย่างไม่มีเงื่อนไข แหละความเจียบก็คงครอบครองบ้านไปอีกนานหลังจากนั้น

พอลาออกจากการนครุที่ทำ และอยู่กับบ้านแทบจะตลอดเวลา ไม่ไปไหนราวกับได้ลาออกจากโลกทั้งใบไปพร้อมกันด้วย นอกจากนานๆ ครั้งที่เขาจะลงไปดูงานในส่วนบ้างนิดๆ หน่อยๆ พอเป็นพิธี เขาไม่มีความรู้เรื่องไร้ส่วนมากนัก แต่ก็ไม่ได้จำเป็นอะไร คนงานพวกนี้อยู่ที่นี้กันมาตั้งแต่สมัยพ่อตาแม่ยายของเขา ยังมีชีวิต รู้ดีว่าต้องปรนนิบัติผืนดินริมฝั่งแม่น้ำนครชัยศรีนี้แบบไหน และจะว่าไปเขาก็ไม่ได้มีความสนใจใคร่ทำอะไรอีกแล้วทั้งนั้น หัวใจของเขามันเอาแต่ปวดแปลบแทบไม่อาจทนไหว

แม่หันมาปลอบโยนผู้ชายที่หล่อนรักด้วยเสียงแรงกับพลังใจดุจที่เคยใช้ช่วงชิงเขากลับคืน อย่างซ้ำๆ บ้านอึมครึมหม่นหมองก็ค่อยๆ กลับมาสะอาดสดใส จนหากไม่สังเกตจริงจังก็จะมีทางรู้ได้เลยมว่ามันเคยต้องต่างพร้อยด้วยรอยน้ำตามาก่อน หล่อนจะตื่นขณะทุกคนยังหลับฝัน นั่งเขียนรายการสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวันไปเจียบๆ เสร็จก็จึงจะเรียกป้าผ่องแม่ครัว นวลพี่เลี้ยงกับเนียงสาวใช้เข้ามาสั่งงาน ระหว่างวันนอกจากจะเดินตรวจงาน

ที่สั่งไว้ไปรอบบ้าน แม่ยังคงบริหารจัดการเรื่องต่างๆ ให้พ่อไปพลางๆ ด้วย เป็นธรรมชาติเขาคิดดีใจว่าควรจะรับโทรศัพท์ใคร จำเป็นหรือไม่จำเป็นต้องอ่านจดหมายฉบับไหน ใครเป็นคนเขียนมา ต้องทำ ...และไม่ต้องทำอะไร

ต่อเมื่อมีเวลาเหลือบ้างเล็กน้อยหล่อนก็จะคอยถ่ายรูปถ่ายเก่าๆ ออกมานั่งดู คัดเฉพาะรูปที่ถ่ายคู่กับพ่อแยกต่างหากเอาออกมาใส่กรอบติดผนัง ครั้นรูปเก่าๆ ถูกติดหมดไป หล่อนก็ยังไหว้วานลุงพจน์ลูกชายคุณยายเจ็ดข้างบ้านมาช่วยถ่ายรูปใหม่ให้อีกด้วย เปลี่ยนชุดสวยเหมือนกับจะออกข้างนอก ยิ้มอ่อนหวาน ยืนข้างๆ พ่อ ตรงหน้าประตูบ้านบ้าง เชิงกระไดบ้าง ข้างๆ รถบ้าง บางทีก็ตรงริมแม่น้ำที่มีลำพุดต้นใหญ่ยืนตระหง่านอยู่ข้างหลัง เวลาใครมาเชิญไปงานเลี้ยงงานอะไรหล่อนก็จะรีบตักปากรับคำ กุลิกุลจอตัดเสื้อผ้าใหม่ ไปทำผม บางหนยังถึงกับเรียกช่างมาเสริมสวยให้ถึงบ้านแต่เช้า เพื่อจะได้ถ่ายรูปเอามาติดเพิ่มอีก

แหละในบ้านที่บานหน้าต่างถูกจับแง้มมาตั้งแต่ครั้งมันยังมีแต่เสียงซึ่งไม่ต้องการให้เล็ดลอดออกไปถึงหูเพื่อนบ้าน แม่จะคอยเฝ้าลัดขิดติดตามพ่อไปตลอดเวลาารวกับเงา เพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะไม่มีโอกาสต้องรู้สึกอ้างว้างจนอาจเผลอไผลทำร้ายตัวเองได้ในห้วงไพรทิวของโยหยา ส่วนพ่อก็จะใช้วันทั้งวันผุดลูกผุดหลานคอยเปลี่ยนที่จากตรงนั้นมานั่งตรงนี้ จากเก้าอี้ตัวหนึ่งไปยังอีกตัว

เพื่อหลีกเลี่ยงเสียงหัวใจของเมียที่เอาแต่จะเต้นตบ ๆ เข้าไปในอกเขาอย่างไม่รู้เหนี่ยวรู้ล้า จนในที่สุดก็กลายเป็นการเดินกววนไปมาทั่วบ้านอย่างไร้จุดหมาย ซึ่งจะจบลงตอนบ่ายแก่ ๆ เมื่อหล่อนหันไปยุ่งในครัวทำอาหารค่ำ ปล่อยให้เขาหลับงีบตามลำพังไปตรงเก้าอี้หวายใต้ต้นพิกุล ...จะมีก็แต่พวกลูก ๆ เท่านั้นที่รู้ว่าเขาไม่ได้หลับ

สำหรับเด็ก ๆ การมีอยู่ของพ่อคือปรากฏการณ์อันยากอธิบาย ชายผู้ซึ่งมองดูเลื่อนรางโปร่งใสจนเกือบมองเห็นทะลุออกไปข้างหลังได้ คอยปรากฏตามมุมต่างๆ ของบ้านเงียบงันและวูบหายอย่างมีเงื่อนไขเวลาไม่มีใครเฝ้ามอง ผู้ไร้ซึ่งความสามารถอย่างสิ้นเชิงในการติดต่อกับมนุษย์โลกคนอื่น และแทบไม่มีอะไรจะสื่อสารกับลูก ๆ นอกจากนั่งจ้องหน้าพวกเธอ...บางครั้ง ครั้งละนาน ๆ สลับกลับไปกลับมาที่ละคน จนพวกเธอเริ่มกระสับกระส่ายว่าเขาจะพูดอะไร เขาก็กลับไม่ว่าอะไร แต่จะหลับตาขมวดคิ้วคล้ายฟังกระแสดิจิต ส่งข้อมูลที่ได้จากการอ่านความนึกคิดของเด็ก ๆ ออกไปที่ไหนสักแห่งในจักรวาลอันไกลโพ้น

ส่วนแม่ก็เป็นแค่คนแปลกหน้าที่คุ้นเคย ผู้เอาแต่เดินกววนอ่อนล้ากลางเขาวงกตของเครื่องเรือน และดูเหมือนจะมีความสุขกับใครขึ้นมาบ้างก็ในยามได้นั่งทอดอก ลูบต้นแขนของตัวเองไปมาเบา ๆ เหม่อมองรูปถ่ายที่ติดเรียงเต็มผนังแทบไม่เหลือที่ว่าง

ราวกับแถบรังสีที่แผ่ออกมาจากนาฬิกา ผู้ซึ่งไม่เคยทอดชาเรีย
ไม่...ในวันที่เธอได้ออกมาจากตู้ปลาครั้งแรกและพ่อไปรับเธอ
กลับมาอยู่บ้าน ไม่...ในวันที่เธอลุกขึ้นจากการคลานและออกเดิน
เพ่นพ่านไปตามทางที่ต้องการ และไม่...กระทั่งในวันที่เธอเริ่มพูด
และกลายเป็นเด็กผู้หญิงจริงๆ มีความรู้สึกนึกคิด ชีวิต จิตใจ

ผู้จะคอยดูแลลูกๆ ไม่ขาดตกบกพร่องอยู่ห่างๆ และ
คงระยะห่างนั้นไว้กระทั่งตายจาก โดยไม่สำเนียงถึงอ้อมกอด
ที่พรากหาย ...ไม่แค่ระหว่างหล่อนกับชาเรียลูกที่หล่อนไม่เคยรัก
หากยังรวมไปถึงระหว่างหล่อนกับชิลิกาลูกที่หล่อนรักมากกว่า
ทุกอย่างในโลกรวมกันโดยที่หล่อนเองไม่เคยรู้ ลูกซึ่งครั้งหนึ่ง
เคยถูกหล่อนเรียกรักใคร่ว่าชิลิกาน้อยกลอยใจแม่ และหลับไหล
ในอ้อมกอดที่สาบสูญนั้นมาดี ๆ นับแต่วินาทีที่มาถึงโลกอัน
เปล่าดาย จวบจนนาฬิกาที่มันอันตรายหายราวกับไม่เคยมีอยู่
ในวันที่ชาเรียเกิด

...และน้ำตาเริ่มต้นการเดินทาง

2.

หุบเขานกกระสาสีบานเย็น

ระหว่าง ห้วงเวลาที่แม่สนใจเอาแต่จะปลอบประโลมหัวใจที่
แหลกสลายของผัว ในความดูแลของนวล พี่เลี้ยงผู้ซึ่งมีคนรัก
สามคนและแทบไร้เรี่ยวแรงจะขยับตัวได้ไหวอยู่แล้วในเงื่อนไขม
รดแน่นของปารธนา ...ชลิกากับซาริยากลับเติบโตขึ้นมาอย่างมี
ความสุข

มันเป็นธรรมชาติของเด็กๆ ที่สงคราม น้ำท่วมเหียนพลัน
แผ่นดินถล่ม หรือแม้แต่การล่มสลายของอาณาจักรก็ไม่อาจห้ามได้
ความสุขที่เกิดขึ้นง่ายตายก็แต่ในโมงยามที่คนคนหนึ่งยังไม่อาจ
เข้าใจได้กระทั่งว่าตัวเองยังเป็นเด็ก พวกเขากระโดดโลดเต้นกัน
ออกมาจากชีวิตคู่ที่เหลืออยู่แต่ซอกปรักหักพังของพ่อแม่โดยมี
แฟลลิกแค้ไม่ก็รอยกลางใจ แล้วหกดะเมนตีลังกาตามกันไป
ในส่วนทั้งวันทั้งวันเหมือนลูกสัตว์ แย่งกันล้วงคว้าความสนุกสนาน
เอาออกมาจากมวลอากาศว่างเปล่าราวกับเสกเป่าด้วยเวทมนตร์

...ในหยาดแดดที่จ้องแต่จะหยดตลอดไปไม่ลงบนหน้า เหมะ...
เหมะ และทำให้พวกเธอต้องนอนกลิ้งไปกลิ้งมาหลับไม่ให้เข้า
ลูกนัยน์ตา ในเรื่องสยองขวัญซึ่งแอบลอบจำผู้ใหญ่มากล่อล่อกันฟัง

หว่างเงาร่มที่โชนชุ่มด้วยกลิ่นเขียวชอุ่มของตะไคร่น้ำ ในระบำอำลา
ของตาเบญจยาซึ่งลู่อ่วงดวงกว้างจากต้นลงกลางบพเพลงที่แต่งขึ้น
สดๆ ในนาที่หนึ่ง...ตะละเบตะเล่เต้ ดอกตะเลตะล้าตะเล เพื่อจะ
ถูกลิ้มในอีกไม่กี่นาทีต่อมา...ดอกตะเบตะล้าตะลา ล้าลา ลาก่อน

ในประกายแดดที่ยุบยับอยู่บนหลังเหมือนมดไต่ เมื่อพวก
เธอซ่อนตัวกันหลังกอกกเอามือประกบปากของอีกฝ่ายไม่ให้เสียง
หัวเราะลอดดังออกมา ขณะเสียงเรียกหาที่ฟังลึนหวังลงทีละน้อย
ของพืชนวลค่อยๆ คล้อยผ่าน ในละอองฝนพราวเมื่อพวกเธอคลาน
ลงนอนแช่ในแอ่งน้ำขัง อ้าปากกรอกกินฝนที่โปรยสายผ่านปลายรัง
ลงมาเป็นน้ำหวาน ในเสียงหัวเราะของพวกเธอเองยามถูกสายลม
ระริกกระรี้สั่นฝนต้นหนาวพัดกระจัดกระจาย กลายเป็นร้อยๆ
หัวเราะเล็กจิ๋ว ปลิวละล่องไปทั้งคั่งน้ำ

...และในกันและกัน

แจกเช่นเด็กๆ ที่เติบโตในสงคราม พวกเธอจะทำทุกอย่าง
ด้วยกัน กินด้วยกัน หลับนอนเตียงเดียวกัน ขดคู้อยู่บนเก้าอี้
ตัวเดียวกัน หัวเราะพร้อมกัน ร้องให้เป็นเพื่อนกัน ป่วยไข้ตามกัน
ฝันเรื่องเดียวกัน ...จูมมือกันวิ่งปูเลงๆ ในหุบเขาที่เต็มไปด้วย
นกกระสาสีบานเย็นตลอดทั้งคืนโดยที่จำอะไรไม่ได้เลยเมื่อตื่น
และยังถึงกับเอาผ้าเช็ดหน้าผูกข้อมือเข้าไว้ด้วยกันก่อนเข้านอน
เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครคนใดต้องพลัดหายในรอยต่ออันคลุมเครือ
ระหว่างหลับกับฝัน

วันดีคืนดีสองพี่น้องก็จะลุกขึ้นเฟ้นพานไปทั่วบ้านอยู่ในผ้าถุงผืนเดียว เอาแขนโอบเกี่ยวแน่นแนบเหมือนแฝดสยามขนานนามตัวเองตามว่าคุณนายอินกับคุณหญิงจัน และต่อมายังคิดค้นภาษาที่เรียกว่าจิ้นอ่านเพื่อใช้สื่อสารเข้าใจกันเองในหมู่ชาวเผ่าอินจันที่มีอยู่แค่สองคนในโลก ทั้งยังชอบแอบเอาหัวเตาะเคาะไปตามแขนของอีกฝ่ายไต่ไต่เป็นรหัสลับ หนึ่งครั้ง...ใช้สองครั้ง...ไม่ สามครั้ง...อ้อ...เดียวๆ ขอดิดดูก่อนนะ เพื่อให้มันใจว่าขอตกลงกับพวกผู้ใหญ่จะเป็นไปโดยเอกฉันท์ กระทั่งเอาปอยผมของต่างคนมาถักปนเข้าเป็นเปียเดียวกันอยู่บ่อยๆ เพื่อจะเชื่อมต่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดถึงกันได้อย่างลับๆ ไม่ให้ใครรู้ และทำทุกอย่างไปโดยมีหัวเอียงเข้าหากันอย่างนั้นครั้งละหลายๆ วัน แหะละในเวลาบ้านซึ่งถูกความเจียบยึดครองอยู่แล้วต้องโดนตัดขาดจากเสียงคุยเล่นของพี่น้องข้าเข้าอีกนั้นนั่นเอง ที่เด็กทั้งสองฝึกฝนตนให้รู้จักหัวเราะกับร้องไห้ไปเจียบๆ ...ข้างในใจ

ท่านผู้หญิงอิน.../หือ.../หนูอยากกินน้ำหวานสายรุ้งอีก/ต้องรอให้ถึงวันวิเศษก่อน/แล้ววันวิเศษเป็นวันไหน.../วันวิเศษก็วันที่ฝนตกแดดออกไปแล้ว แล้วเมื่อไหร่ฝนถึงจะตกแดดถึงจะออก.../ก็ตอนวันวิเศษที่พี่บอกนั้นละ/แต่.../หลับเถอะคุณหญิงจัน/ท่านผู้หญิงอิน/นอนก่อนเถอะคุณหนูจัน/คุณนายอิน.../นอนชารีนอน ฟุ้งวังแล้ว...

ไม่มีใครรู้ว่าคุณนายอินกับคุณหญิงจันเลิกผูกข้อมือไว้ด้วยกัน ก่อนเข้านอนตอนไหน หรือเอาชนะความกลัวว่าจะพลัดกันไป ในเส้นบางระหว่งความจริงกับความฝันได้อย่างไร พวกเธอยังคงเป็นแฝดสยามทางใจที่ติดตามกันไปทุกหนแห่ง แต่พออายุได้สิบขวบชลิกาก็เริ่มใช้เวลาส่วนใหญ่ล่องลอยไปในโลกของนวนิยาย โลกมหัศจรรย์ที่ผู้หญิงสูงศักดิ์ยังคงรักชายผู้ต่ำต้อยหรือใครสักคนได้อยู่ โลกซึ่งวุ่นวายกับการพิสูจน์รักชั่วแล้วชั่วเล่าด้วยชั้นตอนอันแสนซับซ้อนและไม่เป็นวิทยาศาสตร์ โลกลึกลับที่ซึ่งปาฏิหาริย์แห่งรักดลบันดาลได้ไม่เลือกทุกนาฏกรรม ...ทั้งสุขและโศก โลกซึ่งเต็มไปด้วยกับดัก ขวากหนาม ความริษยา ตลกร้ายประดามีเท่าที่จะนึกออกของชะตากรรม โลกของการดันดันคั่นหารักแท้ที่จะมีอยู่ก็แต่ในจินตนาการ

ขณะที่ชาเรียซึ่งอ่อนกว่าสามปีกลับใช้วันทั้งหมดไปกับการไล่ล่าสิ่งมีชีวิตปริศนาที่ส่งเสียงประหลาดอยู่ในสวนกระถ่อน จับแมงเด็กหย่อนท้องร้องเพื่อสอนให้มันรู้จักว่ายน้ำ ชุ่มลึกพาตัวลูกปลาซ่อนตัวแดงก่ำมาเป็นตัวประกันเพื่อจะแอบดูแม่มันคลุ้มคลั่งไม่กี่ชุดดินสีต่างๆ จากริมแม่น้ำเอามาปั้นเป็นกบ กบสีแดงจะถูกชุบชีวิตด้วยแสงแดด กบสีเหลืองด้วยแสงจันทร์ สีฟ้าด้วยฝนแรกของปี และจะมีก็แต่กบสายฟ้าเท่านั้นที่ฟื้นคืนชีวิตได้ เพราะมันจะอันตรายหายไปกับสายฝนแล้วส่งเสียงร้องระงม

ไปทั่วสวนในตอนกลางคืน ทั้งกับแสงตะวันกับกับจันทร์ที่นำแสงสาร
ให้หนึ่งบื้ออยู่อย่างนั้น ...กรอบกรัง

พื้นที่ที่ฝนหยุดตกซาริยาก็จะรีบออกสะกดรอยตามไล่เดือน
ตาบอดซึ่งกววนหลงทางเรื่อยเปื่อยอยู่ในเขาวงกตที่มันขุดเอาไว้
เองไป ทั้งๆ ที่ไม่พบเบาะแสอะไรนอกจากเจอลูกปิดทวารวดี
โดยบังเอิญเข้าคราวหนึ่ง เรียงร้อยกันอยู่เป็นเส้นราวกับเพิ่งถูก
ฝังเอาไว้ไม่กี่วัน หากกลับร่วร่างลอดนิ้วมือเป็นผุยผงในทันที
ที่โดนลมหายใจ และเช่นเดียวกันกับซาริยาที่ติดตามไล่เดือน
ตาบอด ไม่ว่าซาริยาจะทำอะไรที่ไหน ซลิกาก็จะสะกดรอยตาม
เธอไปอีกที นั่งอ่านเรื่องราวความรักของผู้ชายกับผู้หญิงที่มีชื่อ
ดังมาราวกับบทกวี กระเถิบย้ายตามห่างๆ ตรงแก้อีห่วยของพ่อ
โคนต้นกระท้อนที่ส่งกลิ่นหอมลอยมาบางๆ บนศาลาทำน้ำ
ข้างๆ กอกก ตามคาบไม้ ตรงไหนสักตรง ...ทุกตรง

ลิก้า ทำไมไล่เดือนมันถึงไม่มีลูกกะตา.../พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน/
แล้วเราจะรู้ได้ไงว่าไล่เดือนมันตื่นอยู่ หรือว่ามันกะล้งนอนหลับ.../
เอ่อ...ไม่รู้สิ/แล้วไล่เดือนมันจะรู้มั๊ย.../รู้อะไร.../ก็รู้ว่ามันตื่นอยู่/
หรือเปล่าล่ะสิตอนมันขุดดินนะ.../ตัวของมัน มันน่าจะรู้แหละ/
แต่ แต่หนูเคยนอนละเมอด้วย ซาริยามองหน้าที่รู้ลูกตาของ
คุณตาไล่เดือนที่กำลังดิ้นขยุกขยิกอยู่ในมือ ตอนนั้นนะนะลิก้า
หนูมองเห็นทุกอย่างชัดแจ้วเหมือนจริงเลย ไม่เหมือนฝันด้วย/
เธอเคยเล่าหลายครั้งแล้วซาริ/ใช่ ใช่ หนูเคยเล่าแล้ว แล้วหนู

ก็ไม่เห็นจะรู้เลยว่าหนูหลับแล้วกะล้งละเมอ/คนละเมออยู่ไม่รู้ตัว
 หรอก/แล้วไส้เดือนมันรู้มัย.../รู้ไร.../ก็รู้ว่าตัวมันกะล้งหลับแล้ว
 ละเมอซุดดินอยู่/โธ่ ชารี พี่จะไปรู้ได้ไง/คุณตาไส้เดือนกินดิน
 ซ้อออกมาก็เป็นดิน กินดิน ซ้อออกมาก็เป็นดิน... ว่าแล้วชารียา
 ก็ร้องเพลงคุณตาไส้เดือนที่แต่งขึ้นเดี๋ยวนั้นวิ่งหายเข้าไปในสวน
 อีกครั้ง

ชลีกาอายุสิบสอง ชารียาเก้า หกปีหลังเดินกลับไปกลับมาในบ้าน
 อย่างสิ้นหวังและถูกขังอยู่ข้างในตัวเองกลางกรอบรูปแคบๆ ...พ่อ
 ของชารียากลิ้มป่วย เขาต้องเข้าโรงพยาบาล แล้วกลับมานอนเฝ้า
 อยู่กับบ้านนานหลายเดือน ก่อนจะหายตัวไปเช้าวันหนึ่ง แม่พลา่น
 ออกตามหาเขาไปทั่วละแวกเหมือนคนบ้า

ตกตึกคืนนั้นเด็ก ๆ ก็ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงกรีดร้องซ้ำ ๆ
 หลายครั้ง และพบแม่กำลังนั่งร้องไห้เกลือกกลิ้งอยู่กับพื้น ทั้งผม
 ออกจนเหลือแค่ปอยรุ่งรุ่งติดกับหนังหัวเป็นหย่อม ๆ เบื้องหน้า
 คือร่างพ่อนอนสงบท่ามกลางจดหมายสี่พันสองร้อยยี่สิบสองฉบับ
 ที่จำหน้าของด้วยลายมือของเขาเองในโลงไม้สลักลายซึ่งถูกส่งมา
 จากบ้านของผู้หญิง...อีกคน

แม่เผาจดหมายทั้งหมดก่อนอรุณจะรุ่ง เติมน้ำลาย
 ใส่กองไฟที่ลุกโชน โดยไม่ยอมนิมนต์พระแม้แต่รูปเดียวมาสวด
 ให้เขา หล่อนก็สั่งคนงานให้ชุดหลุม ...ลึกที่สุดเท่าที่จะลึกได้ และ

ฝั่งเขาเอาไว้ใต้ต้นพิกุลแก่ แกจะต้องอยู่ที่นี่ ไม่ต้องไปผุดไปเกิด
ที่ไหนทั้งนั้น

ทุกเช้าจรดเย็นเป็นเวลาหนึ่งปี นับแต่วันนั้นจวบจนวันที่
หล่อนตาย ...แม่จะนั่งอยู่ที่นั่น เหนือหลุมฝังศพของผู้ชายคนเดียว
ที่หล่อนรักมาชั่วชีวิต บนเก้าอี้หวายซึ่งถูกกักร่อนด้วยความโหยหา
อันไม่สิ้นสุดที่เขามีต่อผู้หญิงอื่น มีผ้าลายดอกสีม่วงเศร้าๆ
โพกพันเอาไว้บนหัวที่ผมซึ่งถูกทิ้งออกไม่เคยงอกกลับ หล่อนจะนั่ง
อยู่ที่นั่น แหละเช่นนั้น ...ในรังดักแด้ของความร้าวราน ในอวล
กลืนหวานหม่นขมขื่นของพิกุล ในสายลมที่พัดโบยไม่หยุดหย่อน
ของแม่น้ำ คอยเฝ้าดูดวงวิญญาณของเขาไม่ให้หลุดรอดออกไปหา
ผู้หญิงคนนั้น หรือคนไหน

...หรือมีวันได้พบความสงบอีกเลย

3.

ปลาทองร้องเพลง

เช่นเดียว กับชลิกาและซาริยาที่เติบโตขึ้นอย่างอบอุ่นท่ามกลาง
ฝูงสัตว์กับต้นไม้และผู้คนขวกไขว่ที่เพนพ่านออกมาจากโลก
นวนิยาย ...ปราณก็มีวัยเด็กอันอบอุ่นดูจกกันเ็นท่ามกลางครอบครัว
มหิมาที่มีพี่น้องลุงป้าตายายอย่างละหลาย ๆ สิบคน

วันที่พ่อของปราณกลับบ้านแล้วพบเมียในอ้อมกอดผู้ชาย
ที่เขาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน เขาได้แต่ยืนมองคูรักที่กำลังกอดก่าย
หลับใหลอยู่เนิ่นนานนับชั่วโมง โดยไม่ทำอะไรเลย นอกจากย่อง
เข้าไปในห้องข้างๆ อุ้มลูกซึ่งยังแบเบาะเดินออกมา และไม่เคย
กลับไปอีก ปล่อยปราณให้หลับฝัน หัดคลาน เติบโตขึ้นช้าๆ
ในตู้ใบก๊ี้ที่โยกไหวไวกวามา

ทันทีที่พอจะรู้ความ ปราณก็ถูกฝึกให้ดูแลตัวเองและอยู่
แต่ลำพังคนเดียวครั้งละนานๆ ขณะพ่อซึ่งเป็นพนักงานรถไฟต้อง
ทำงานหรือถ้าไม่ก็เามาอยู่ขบวนท้าย การถูกห้ามไม่ให้สนิทสนม
กับคนแปลกหน้าไม่ว่าจะเมียศหรือศักดิ์เป็นอะไรทำให้ปราณเป็นคน
ไม่ค่อยพูดกับใคร ...แม้แต่กับตัวเอง เขาจะนั่งของเขาคนเดียว
เงียบ ๆ เช่นนั้น ทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่าง ฝ้าดูโลก

ทั้งโลกแล่นผ่านไปในตอนกลางวัน จักรวาลทั้งจักรวาลในตอนกลางคืน...บางคืนเมื่อเขาเกิดนึกเมื่อการเดินท่อมๆ กลับไปกลับมาตามทางเดินสลัวรางคับแคบ เพื่อแอบฟังเสียงหายใจแปลกๆ ของผู้คนกำลังหลับพับในท่วงท่าต่างๆ เสียงหวีดวี้ในลำคอ เสียงพึมพำดังลอดออกมาจากความฝัน เสียงคร่ำครวญแผ่วเบา ปลอ่ยควางออกมาจากอดีตที่ถูกลืมเลือนไปแสนนาน

ครั้งหนึ่งขณะปราณกำลังมะงมมะงาหราอยู่ในความมืด ชายคนหนึ่งก็ผุดผิงขึ้นนั่งแล้วร้องถาม *ชายอะไร.../ใช่ตั้ม* ปราณตอบไม่คิด ในตอนนั้นเองที่เขาสังเกตเห็นว่าชายคนนั้นนั่งอยู่โดยมีดวงตาปิดหลับ *ลูกเท่าไร.../หกลสิ้ง/เอามาสองลูก* ปราณยื่นใช่ตั้มในจินตนาการส่งให้ แล้วผู้ชายคนนั้นก็ล้วงเอาความว่างเปล่าจากกระเป๋าลือมิดดำใส่มือปราณ จากนั้นค่อยๆ ปอกเปลือกใช่ตั้มล่องหนอย่างเบามือ ถือกัดกินทีละครึ่งลูก เคี้ยวหยุดหยุด ยังคงหลับตา สีนํ้าพอกพองใจ แล้วก็ปอกเปลือกอีกลูกกิน ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนจะเอนตัวกลับลงไปกับพนักกรน...

ไม่เคยมีใครรู้เหตุผล พ่อของปราณโดนครอบงำด้วยความตั้งใจแปลกประหลาด เขาจะคอยจ้องแต่จะหาโอกาสย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ ไม่ยอมอยู่เป็นที่ที่ไหนนาน ทุกปีไม่กี่บ่อกว่านั้นเขาจะเอาอะไรสักอย่างมาอ้างเพื่อทำเรื่องขอเปลี่ยนเส้นทางทำงาน บางทีก็ขอย้ายบ้านพัก จากสายเหนือไปสายใต้ จากจังหวัดหนึ่ง

ไปยังอีกจังหวัด จากชุมชนรถไฟหนึ่งไปยังอีกชุมชนรถไฟที่คล้ายกัน
จากบ้านสี่เทาหลังหนึ่งไปยังอีกหลังที่แทบไม่มีอะไรแตกต่าง

ตอนยังเล็กปราณจะตะลอนรอนแรมกับพ่อไปทั่วทุกหน
ทุกแห่ง แต่พ่ออย่างเข้าวัยเรียน เวลาต้องทำงานข้ามคืนข้ามวัน
ในบางครั้งพ่อก็ต้องพาปราณไปฝากไว้กับเพื่อนบ้าน ให้ช่วยหา
ข้าวปลาอาหารให้กิน พาเข้านอน และช่วยดูแลให้ไปโรงเรียน
ในตอนเช้า ถึงแม้พ่อลูกจะไม่เคยอยู่ที่ไหนนานพอจะมีโอกาส
ได้สนิทสนมกับใคร แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นปัญหา คนรถไฟรู้สึกเหมือน
พวกเขาเป็นเชื้อชาติที่แตกต่างหากออกมาจากคนอื่น ๆ ขอบดูแล
ช่วยเหลือซึ่งกันและกันราวกับเป็นครอบครัวใหญ่ และปราณก็เป็น
เด็กเลี้ยงง่าย ไม่เรียกร้อง ไม่วุ่นวาย ...ไม่พูดไม่จา

ด้วยเกรงจะเป็นภาระบ้านหนึ่งบ้านใดมากเกินไป ปราณ
จึงถูกฝากไว้กับบ้านโน้นที่บ้านนี้ที่ไปทั่วๆ ตกตอนเย็นก็จะเห็น
เขานั่งอยู่ตรงหน้าโรงเรียน มีที่นอนกับหมอนซึ่งตัวปลอกเย็บ
ติดกันเป็นชิ้นเดียวม้วนอยู่ข้างๆ พร้อมกับซองใส่เงินเล็กน้อย
เป็นค่าอาหารอยู่ในกระเป๋าเสื้อ รอ ...ให้ใครสักคนซึ่งบางครั้งเขา
ก็ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน มารับเขาไปยังบ้านที่เขาไม่เคยไป เป็น
สมาชิกชั่วคราวครั้งละคืนหรือสองของครอบครัวมากหน้าหลายตา
ซึ่งจะปฏิบัติต่อเขาราวกับเป็นลูกหลานพี่น้อง แล้วปล่อยให้เขา
จากไปในตอนเช้าโดยไม่เคยถามถึงเขาอีกเลย

ถึงอย่างนั้นการเคยเป็นสมาชิกชั่วคราวของครอบครัวต่าง ๆ

ก็ทำให้ปราณมีพี่น้องรวมกันนับร้อย แม้จะไม่มีใครคอยนับเขา เป็นน้องเป็นพี่จริงจัง และการย้ายโรงเรียนปีละครั้ง หรือบางปี ก็มากถึงสาม ยังทำให้เขามีเพื่อนอยู่ทั่วประเทศนับพัน แม้จะแทบ ไม่มีใครจดจำเขาได้ แต่เมื่อรวมกับวงศาคณาญาติลูกบ้าน่าอา ที่ผลัดเวียนเปลี่ยนกันมาตามซานซาลาแล้ว ก็นับได้ว่าชีวิตในช่วงต้น ของปราณนั้นอ่อนหนาผาละงุ่มง่ามไปด้วยผู้คนมากมาย ...เกินพอ จะชดเชยการต้องขาดแม่ไปแค่คนเดียว

และจนเสาร์อาทิตย์บางสัปดาห์หรือปิดเทอมนั้นแล้ว ปราณ ก็จะได้รอนแรมไปในรถไฟกับพ่ออีกครั้ง นั่งมองโลกพราง ผ่านหน้าต่างไปเสียบบๆ พุงนาเขียวขจีที่เรียงกันเป็นตารางเหมือนขนม สาลี่ในถาดขนาดมหึมา หุ่นไล่กายีนางแขนในเปลวแดดระยิบ คอยกระดิกนิ้วพลีระรัยเข้าหาเขา ผุ่งเงาตามสถานีโหรงร้างยามดึก ซึ่งจะพากันคึกคะนองโลดเต้นเป็นอลหม่านเมื่อรถไฟมา แล้ว รีบกระโดดกลับไปยืนแข็งนิ่งไม่ไหวติงอีกครั้งทันทีที่รถไฟไป จันทรเสี้ยวที่เกี้ยวตัวโตะเตงอยู่กับความมืดเหมือนเล็บมือของยักษ์ ที่ถูกตัดกระเด็นฟุ้งไปในอากาศ และดวงไฟน้อยใหญ่นับพัน ยื้อแย่งกันสาดแสงอีกทีก็ออกมาจากตลาดเข้าที่มองเห็นอยู่ ไกลๆ ในรุ่งสาง ซึ่งดึงดูดใจปราณนักหนาไปจนตลอดชีวิตข้างหน้า

โดยไม่เคยรู้เลยว่าที่ไหนสักแห่งในโลกที่เล่นผ่าน มีชิลิกากับซารียากำลังวิ่งเล่นตามกันไป หัวเราะ ร้องไห้ หลับไหลโดยมี ผ้าเช็ดหน้าผูกข้อมือติดกันไว้ด้วยกลัวว่าจะต้องพลัดพรากจากกัน

ในความฝัน และว่าวันหนึ่งข้างหน้าพวกเขาทั้งสามจะกลายมาเป็นเพื่อนรักกัน

ไม่แต่ครอบครัวใหญ่อบอุ่นเท่านั้นที่ปรารถนาเหมือนชิลิกากับชาร์เรีย เขายังมีบ้านสี่เทาเจดต่างๆ ที่ถูกความเงียบยี้ดครองด้วยเช่นกัน ถ้าต้องการให้ปรารถนากินข้าว พ่อของเขาจะปรายตามองไปที่จานอาหาร หากต้องการให้ปรารถนาลดน้ำก็จะหยิบผ้าเช็ดตัวยื่นให้ อยากให้ปรารถนาล้างสิ่งใดก็จะชี้เอา จะให้ปรารถนาล้างอะไรก็จะยกมันล้างไว้ในระดับสายตา กระแอมเบาๆ ในลำคอเวลาปรารถนาล้างจนปิดผมเขาให้เข้าที่เวลาอารมณ์ดี ลูกขึ้นปิดทีวี ดับไฟ และทิ้งเขาให้หลับไปเองในความมืดเมื่อถึงเวลานอน

ตกตอนเย็นยามว่างจากงาน พ่อก็มักจะพาปรารถนาไปนั่งกินเหล้าด้วย ตามร้านกาแฟหน้าสถานีรถไฟ ไม่ก็ตามคาเฟ่คนยากซึ่งมักเป็นร้านเพิงๆ เปิดโล่ง มีไฟกะพริบหรี่เหงาหงอย ห้อยระยียงโหรงเหรงอยู่ข้างหน้า กับมีตู้เพลงสี่ตดกสะกิดเกาๆ ถูกกล่อมโซ่เอาไว้กับเสาเหมือนหมาแก๊งๆ อยู่ข้างใน และนานๆ...บางที พ่อก็จะพาเขาไปที่บ้านสี่ชมพู บ้านซึ่งถ้าไม่เป็นบ้านหลังก็เป็นตึกแถว ถ้าไม่ทาสี่ชมพูก็จะติดไฟนีออนท่อกระดาดขาวสีแดงส่องแสงพุ่งๆ ออกมาเป็นสี่ชมพู หรือไม่อย่างนั้นก็ต้องมีข้าวของสี่ชมพูวางอยู่ให้เห็น เป็นดอกไม้ผ้ามาน เบาะนั่ง กระถางต้นไม้ โคมไฟ และมีบางอย่าง...

อะไรสักอย่าง ที่ทำให้มันแลดูคล้ายกันไปหมดในทุก ๆ ที่ นอกเหนือจากบ้านซึ่งมีผู้หญิงผัดหน้าขาวมาก ๆ กับแววตาเฉยเมยเวลายิ้มอยู่รวมกันหลาย ๆ คน

ในเวลาอย่างนั้นพ่อจะหายไปกับผู้หญิงคนหนึ่งคนใด ครูใหญ่ ปล่อยปราณนั่งดูละคอนโทรทัศน์ไปกับพวกผู้หญิงที่เหลื่อเล่นตุ๊กต่นยอดมนุษย์ที่พามาเป็นเพื่อนด้วยตรงมุมห้อง ไม่ก็นอนหลับไปบนโซฟาที่ถูกกดทับด้วยควั่นบุหรี่ปั่นหนักหน่วงเปียกชุ่มจนเป็นแอ่งหลุมอยู่ตรงกลาง แล้วปราณก็เชื่อว่าบ้านพวกนี้คือองค์กรลับ ทาสีชมพูเป็นสัญลักษณ์ให้รู้กันเฉพาะแต่ในกลุ่ม มีสมาชิกเป็นผู้หญิงซึ่งปิดบังโฉมหน้าแท้จริงเอาไว้เบื้องหลัง หน้ากากสีขาว กำลังกอบกู้โลกให้รอดพ้นการทำลายล้างของเหล่าร้ายด้วยการลักลอบส่งข้อมูลสำคัญให้สายลับผู้ชายที่มักเห็นผลุบเข้าผลุบออกอย่างรีบเร่ง ...ราวกับเกรงจะมีใครเห็น

วันที่พวกผู้หญิงเกิดนี้กสณุกช่วยกันจับเขาแต่งตัวเล่นเป็นเด็กผู้หญิง พ่อของปราณยิงฟันคำรามเหมือนหมาแม่ลูกอ่อน ตอนกลับมาเห็นเขายืนยิ้มเปลือยอยู่ในเสื้อชั้นในลูกไม้หลวม ๆ ยาวกรอมเท้า มีดอกไม้พลาสติกกับโบว์กระเช้าของขวัญแปะเต็มหัว และเครื่องสำอางเปรอะอยู่ทั่วหน้า พ่อกระซอกเลือนั่นออกจากตัวปราณจนขาด ขบฟันผรุสวาท สัตว์ ลูกกูไม่ใช่ของเล่นของพวกมึง...ตอนทิ้งดอกไม้้ออกจากหัวเขา ลูกกูไม่ใช่ของเล่นของใคร...ตอนควักผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเครื่องสำอางออกจาก

หน้าเขาแรงๆ และอีกะหรี่เง่า...ตอนลากเขาถูถูงูทั้งออกมา แต่พวกผู้หญิงไม่โกรธ กลับพากันหัวเราะคิกคักชอบใจ โบกไม้ โบกมืออ้อลา เป็นหนุ่มเมื่อไหร่กลับมาหาพวกเราใหม่นะปาน

ปรางรู้สึกเหมือนกับจะร้องไห้ตอนเข้านอนในคืนนั้น แล้วก็นึกย้อนกลับไปถึงการได้มีส่วนร่วมในการกิจลับที่ไม่เปิดเผย รายละเอียดด้วยการปลอมตัวเป็นเด็กผู้หญิง มีหญิงสาวผู้กอบกู้ โลกอย่างกล้าหาญยื่นรายล้อมถึงห้าคน ชมเชยเขาด้วยเสียง ดัดเล็กแบบเสียงเด็กในหนังโฆษณาว่าปานคนดี...ปานคนดี สดุดี วีรกรรมเขาด้วยการผลัดกันเข้ามาหอมที่แก้ม แต่แล้วพอก็กลับ เอาผ้าเช็ดหน้าสกปรกมาลบรอยประทับอันทรงเกียรตินั้นออกไป จนหมด ...ไม่เหลือ

และยังรู้สึกเหมือนกับจะร้องไห้มากขึ้น เมื่อนึกไปถึงผู้หญิง คนที่ทาปากสีส้มเป็นประกายแวววาว ดูราวกับปลาทองคำล่อง ว่ายแหวกตอนหล่อนขยับปากร้องเพลงด้วยเสียงบีบแบนแหลมใส ผัวว...ชั้นหาย...อ้าย...อ้าย..เหลือออ...แต่ไฟแช็ก...แอ็ก... แอ็ก... แทรกด้วยลูกคอขึ้นๆเหมือนเสียงสระอื่น ขณะเอามือ ค่อยๆ ลูบไล่แบ่งฝุ่นลงบนหน้าเขาอย่างนุ่มนวล ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จากใต้ริมฝีปากจนถึงคาง เอาอะไรสักอย่างคล้ายๆกับการไถรไกรมาหนีบ ตรงขนตา แล้วทาเปลือกตาเขาด้วยกากเพชรที่เล็กละเอียด เสียจนเขาเชื่อว่าเป็นเกล็ดของปลากัดไปหลายปี ก่อนจะปิดคิ้วเขา ด้วยแปรงเล็กจ้อยเหมือนแปรงสีฟันน้อยของตุ๊กตา และประฝุ่น

ที่มีกลิ่นหวานชุ่มฉ่ำเหมือนหมากฝรั่งสีชมพูสะท้อนแสงลงบน
แก้มเขาอย่างตึงอึดตั้งใจด้วยพู่กันนุ่มๆ

และยังรู้สึกเหมือนกับจะร้องไห้มากขึ้นจนแทบไม่อาจหักห้าม
เมื่อนึกไปถึงความอ่อนโยนของชั่วขณะ ...ชั่วขณะมหัศจรรย์เมื่อ
ฝุ่นแป้งลอยอวล นวลกว้าง กลางอากาศ ผู้หญิงคนหนึ่งพูดอะไร
สักอย่างกับเขา แผลวเบา ราวกระชิบ กากเพชรเกล็ดหนึ่ง
ส่องประกาย วูบวิบ บนปลายขนตา และแล้ว...กาลเวลาก็หยุด
นิ่งลง

ปราณไม่เคยได้กลับไปบ้านสีชมพูหลังนั้นอย่างที่แอบให้สัญญา
กับพวกผู้หญิงเอาไว้ในใจ และพ่อก็ไม่ได้พาเขาไปบ้านสีชมพู
หลังไหนอีกกระทั่งตายจาก ...ไม่กี่เดือนต่อมา ด้วยการกระเษ
ณะกระโดดขึ้นรถไฟพลัดขาดไปเศษหนึ่งส่วนแปดวินาที ปราณ
ได้เจอกับยาครั้งแรกก็ตอนที่แก็ไปรับเขามาอยู่ด้วย ย่าเป็นผู้หญิง
ตัวเล็ก ๆ สวย...ทั้งเมื่อครั้งยังสาว และแม้แต่ในคราวอายุมากแล้ว
นัยน์ตาคมกริบ ไม่ค่อยยิ้มและไม่ค่อยพูดเช่นเดียวกันกับปราณ
พ่อ แล้วก็อาชิต ทุกคนล้วนได้รับมรดกเงียบใบมาจากแกทั้งนั้น

ปู่ของปราณเป็นข้าราชการ ดั้งเดิม เจ้าชู้ อีกทั้งยังอารมณ์
ร้าย ชอบทุบตีเมียด้วยความหึงหวง ทั้งๆที่ตัวเองก็ไปแอบมี
ผู้หญิงอื่นอยู่ทั่วไปหมด เม้าได้ที่เมื่อไหร่ปู่ก็จะเริ่มพูดจาดูถูก
ดูแคลนหยาบคาย ลงท้ายด้วยการปดเรื่องไม่มีมูลขึ้นมาหาเหตุ

ลงไม้ลงมือเอากับย่า และยังเคยถึงกับกลั่นแกล้งจนทุกลิ้นหลายครั้งเพราะกลัวว่าความสวยของแจะจะไปดึงดูดใจผู้ชายคนนั้น คนนี้ จินย่าต้องหนีไปนอนบ้านญาติบ้างเพื่อนฝูงบ้างพร้อมรอยฟกช้ำตามตัวกับหัวที่มีผมเผ้ากระเว้ากระแหงอยู่บ่อยๆ พอหายเมามัาก็จะไปตามง้อย่ากลับ แต่ครั้นเหล้าเข้าปากก็อีหอบเดิมวนเวียนไม่เลิกอยู่อย่างนั้น

ครั้งหนึ่งเขาเผลอซังย่าเอาไว้ในตู้เสื้อผ้านานถึงสามวัน ด้วยเมามาจนจำไม่ได้ว่าเอาถุงแจะไปเก็บไว้ที่ไหน ปล่อยย่าแหกปากร้องอยู่ในนั้นจนเพื่อนบ้านทนไม่ไหวต้องเอาขวานมาจามตู้ให้แกออกมา แต่แทนที่ปู่จะสำนึก กลับทีกักท้วงชี้หน้าหาว่าย่าไปมีอะไรกับชายคนนั้นแล้วตรงเข้าทุบตีย่าเอาอีก มีหน้าซ้ำยังรีดค่าทำตู้พังเอากับเขาด้วย จนคนทั้งละแวกเอือมระอาไม่มีใครกล้าเข้ามาช่วย สุดท้ายหลังจากอยู่ด้วยกันไม่กี่ปียาก็ทนไม่ไหว ตัดสินใจหอบลูกชายสองคนหนีมาอยู่นครชัยศรีกับน้ำ แต่ปู่ก็ยังตามหาจนเจอ...

ย่ากำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว ตอนที่เขาเดินเข้ามาจะลากตัวแจะกลับ ย่าคว้าได้มีดอโต้ก็ร้องขู่ว่าถ้าเขาเข้ามาแจะตัดนิ้วตัวเองออก ปู่ไม่ฟังคงย่างเข้าหา แต่พอจะถึงตัวเท่านั้นย่าก็พินฉับลงไปที่นิ้วก้อย โดยไม่ร้องสักแอะและยังคงถืออโต้อยู่ในมือ แก็ก็หยิบนิ้วก้อยนั้นโยนใส่หน้าปู่ ถ้ายังขืนมายุ่งกะข้าอยู่อีกล่ะก็ ข้าจะไม่ตัดนิ้วตัวเองแล้ว ต่อไปจะเป็นไอ้จ๋านของแจะละ

รอยเลือดกระเซ็นเต็มหน้าพร้อย ปู่ผงะถอย และไม่มาคอย
รั้งความย่าอีกเลยนับแต่นั้น นอกจากครั้งหนึ่ง...มีเด็กผู้ชายอายุ
รุ่นราวคราวเดียวกันกับปราณมาที่บ้าน เรียกย่าว่าแม่ และบอกว่า
พ่อของเขากำลังจะตาย ต้องการพบגעเป็นครั้งสุดท้าย กลับไป
บอกพ่อเองด้วย จะตายก็ให้รีบเข้า อย่ามัวโอ้อ้อชักช้า ไม่ต้อง
รอขออนุญาตซ้ำรอก อ้อ แล้วก็ไม่ต้องมาเรียกซ้ำว่าแม่ เข้าใจมั๊ย
ฮ้า เข้ามาใช้แม่เอง

สำหรับย่า ผู้ชายเป็นสิ่งที่ชีวิตที่เห็นแก่ตัวเอาแต่ได้ รั้งแต่
จะนำความทุกข์มาให้ แม้จะมีผู้ชายดี ๆ มาชอบอีกหลายคน
ยาก็ยังคงครองตัวเป็นโสดอยู่คนเดียว เลี้ยงดูลูก ๆ ด้วยการ
ทำสวนพริกบนที่ดินแปลงเล็ก ๆ กับน้ำซึ่งผัวตายด้วยโรคฝีดาษ
ไปตั้งแต่ยังสาว แล้วยังเช่าที่ในแม่น้ำทำสวนบัวกับปลูกผักบึงขาย
ว่างก็รับจ้างงานในละแวกบ้าง รับแก้ซ่อมเสื้อผ้าบ้าง มีรายได้
พอกินพออยู่กันไปไม่ขัดสน เมื่อพ่อของปราณไปได้เมียคนอยุธยา
ตอนอายุสิบแปดและย้ายตามไป แกก็ไม่พูดว่าอย่างไร มันเป็น
อะไรที่คาดเอาไว้แล้ว ไม่มีใครจะเก็บผู้ชายเอาไว้ในบ้านได้ตลอด
หรอก...แกบอก พอรู้ว่าเขาตายแกก็ไม่ได้ร้องไห้ ขึ้นรถไฟ
ไปรับปราณซึ่งตอนนั้นเพิ่งเจ็ดขวบมาเลี้ยงดูโดยไม่เคยดันทัก
หรือให้รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอะไร แค่อยู่กันไปเรื่อย ๆ และอย่าง
เงิบ ๆ ตามประสา

ตอนปราณมาถึงนั้นน้ำของยาก็ตายไปหลายปีแล้ว เหลือแต่

อาชิตน้องชายของพ่ออยู่ในบ้านด้วยกันอีกคนหนึ่ง และเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ที่ปรางรู้สึกเหมือนเขามีใครจริงๆ อาชิตเป็นผู้ชายร่าเริง สนุกสนาน บ้าพลัง มีกิจกรรมทำตลอดเวลาไม่เคยอยู่ว่าง ทั้งยังชอบหอบหิ้วปรางไปด้วยทุกหนทุกแห่ง ่วนหาอะไรแบบผู้ชายๆ ทำด้วยกัน แทงกบ ตักนก ตกปลา พายเรือ เตะบอล คอยเอาอะไรต่อมิอะไรมารื้อซ่อมจนบางครั้งของดีๆ ก็กลายเป็นของเสียไปจนได้ แต่ในปีถัดมาก็ไปรักกับหมวยลูกสาวร้านขายยาที่ตลาด และอีกหนึ่งปีให้หลังเขาก็ไปทำงานคุมคนงานก่อสร้างในตะวันออกกลางเพื่อจะเก็บเงินมาแต่งงาน...แล้วก็หายไป

ปรางไม่เคยเข้าใจว่าคนทั้งคนจะหายไปไร้ร่องรอยราวกับไม่เคยมีตัวตนอย่างนั้นได้อย่างไร มันทำให้เขาชุ่นเคือง และเคยคิดแบบเด็กๆ ถึงขั้นจะขโมยเงินย่าเข้ากรุงเทพฯ ช้อนตัวในช่องเก็บของในเครื่องบินเพื่อจะออกไปตามหาอาชิตในทะเลทรายเว้งว้าง บางครั้งก็ปลอบใจตัวเองด้วยภาพหวังลมๆ แล้งๆ ว่าวันหนึ่งอาชิตจะกลับมา ...แบบไม่คาดฝัน พร้อมกับความมั่งคั่งแต่งงานและรับเขาไปเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม แต่แล้วความฝัน ความหวัง ทุกอย่างก็ค่อยๆ ร่วงเลือนหาย

ข่าวคราวสุดท้ายที่ได้ยินพูดกันว่า หมวยสาวที่มีรอยสักพร้อยลายบนใบหน้าได้ผ้าคลุมผมสีดำคนหนึ่งเป็นคนเอายาเสน่ห์ใส่ในอะไรสักอย่างให้เขากิน ทำให้เขาถึงกับสติพันเพี้ยน เลอะเลือน

ลุ่มหลง จนครั้งสุดท้ายที่มีคนเจอเขา อาชิตก็ไม่อาจเข้าใจภาษาไทย
หรือจดจำใครได้อีกต่อไป ย่าไม่ได้พยายามตามหาลูกชาย สำหรับ
แกมันเป็นอะไรที่รู้อยู่แล้วว่าต้องเกิด

เฮอะ ขึ้นชื่อว่าผู้ชายนะ ไม่ต้องมีใครไปเอายาเสน่ห์ทำอะไร
ให้มันกิน มันก็หาหนทางไปมันได้อยู่ดีแล้ว

ครอโยยาบ

The background is a surreal, painterly illustration. It features a large, full moon in the upper right corner, with a guitar neck and headstock extending from the right side towards it. In the upper left, there are large, vibrant orange and yellow flowers. A small, dark bird is flying in the sky. In the lower right, there is a large, pink lotus flower. A spider is visible on the right side. In the lower left, there is a plate with a sliced orange and a bowl with a spoon. The overall color palette is soft and dreamlike, with a mix of warm and cool tones.

“เราคงสูญพันธุ์กันไปหมดไม่เหลือ
หากไม่มีปัญญาจะลืม
ลืมให้ได้ว่าการมีชีวิตอยู่นั้นเป็นเรื่องยากลำบาก
และเจ็บปวดเพียงไหน ลืมให้ได้ว่าตัวเองคือใคร
เคยสุข เคยทุกข์ เคยอยู่มาอย่างไร
...ลืมให้ได้ว่าเราเคยมีเรื่องให้จดจำ”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8367-6

9 786161 883676

Cover Design: Kraize.
Illustration: Nakrob Moonmanas
325 หน้า